

dicielle Handlinger. Det kan jo være vanskeligt nok, særlig for en lille Stat, at indrette noget fuldkomment, og af de Bemærkninger, hvormed den ærede Justitsminister forelagde Lovforslaget, fremgik det jo ogsaa, at det har dette Lovforslag heller ikke kunnet. Det giver ikke noget, som fuldt ud kan tilfredsstille, hvad der fra dansk Side eller i de paa de paagældende Steder levende Danstes Interesse kunde ønske. Det kan Danmark ikke opstille. Dertil vil kræves et Apparat, som vi ikke magte, men det, der kan kræves baade for den fremmede Stats Skyld, hvor de paagældende lede, for de fremmede Undersaatters Skyld som høre til den europæiske folkeretlige Kreds, og endelig for vor egen Skyld, er et saadant Apparat, der tilnærmelsesvis yder, hvad der bør præsteres, og det mener jeg i det hele og store, at det forelagte Lovforslag yder. — Lovforslaget gaar jo den Vej, som er anvist, at lægge den Jurisdiktions-, Doms- og Øvrighedsmyndighed, hvorom der er Tale, i de af Danmark bestilte Konsulers Hænder. Deri ligger allerede, at man fra vor Side slaar af paa sine Fordringer; thi da vi jo, som bekendt, i Reglen ikke udsende Konsuler, men vælge Konsuler paa de paagældende Steder blandt de der bosatte og end ikke altid kunne vælge danske Undersaatter dertil, end sige vælge Mænd, som ere bekendte med dansk Lov og Ret, ligger allerede deri et betydeligt Afslag paa de almindelige Fordringer, vi ellers i Undersaatternes Interesse altid stille med Hensyn til Kvalifikation hos den, der skal have Doms- og Øvrighedsmyndighed. Det kan imidlertid ikke undgaas, og det er derfor en Ting, man maa finde sig i, og Lovforslaget har jo ogsaa paa forskellige Maader søgt at raade Bod paa de Vanskeligheder eller Misligheder, der kunne fremkomme derved. Der er allerførst det, at Lovforslaget ikke i og for sig tillægger enhver Konsul denne Myndighed, men lader det være afhængig af Udenrigsministerens Bestemmelse, der altsaa vil have at overveje i de paagældende Tilfælde, om Forholdene ere saadanne paa dette Sted, at der kræves tillagt Konsulerne en saadan Myndighed, og om Konsulerne i det hele have de Kvalifikationer, som efter Forholdenes Natur betinge en saadan Myndighed, selv om de ikke fuldt ud tilfredsstille eller opfylde Kvalifikationerne, som man i Almindelighed efter dansk Ret kræver af en Dommer eller af en Øvrighedsperson. I øvrigt falder Lovforslaget i sine naturlige Bestanddele med Hensyn til Spørgsmaalene dels om de judicielle Handlinger og dels om Øvrighedsmyndighedshandlinger. Med Hen-

syn til de judicielle Handlinger er der den naturlige og givne Forskel mellem den almindelige borgerlige Retspleje og den kriminelle Retspleje.

I den almindelige borgerlige Retspleje i enhver Retsstrætte, som rejses mod en dansk paa det paagældende Sted — kan være i øvrigt bosat der, hvad der jo staar i første Række, eller han opholde sig kun midlertidig der, eller den paagældende staar under dansk Beskyttelse, da det jo ikke altid er danske Undersaatter — er den almindelige civile Domsmyndighed ubetinget og uden Indskrænkning henlagt til Konsulen, som altsaa danner Konsularretten i de civile Sager, men saaledes, at han bliver betragtet som en Domstol i første Instans, og der altsaa fra hans Afgørelse er Appel efter de almindelige Regler, først til en anden Instans, til hvilken Landsoverretten i Kjøbenhavn er valgt, og dernæst til Højesteret. Selvfølgelig maa man, naar altsaa Processen skal føres for den danske Konsul, der i disse Tilfælde er dansk Domstol i første Instans, gaa ud fra som Hovedregel, at den danske Lovgivning skal følges baade med Hensyn til de processuelle Regler og med Hensyn til de Afgørelser i Sagens Realitet, som træffes. Hvad de processuelle Regler angaar, har det atter her været nødvendigt at laa af paa forskellige Ting, som Forholdene ikke tilstede at fyldestgøre, saaledes f. Eks. med Hensyn til Spørgsmaalet om Sagsførernes Eneret til at være Parternes Fuldmægtig. Den har man naturligvis maattet opgive, da den efter al Sandsynlighed ikke kan fyldestgøres. Med Hensyn til Sproget kan det dernæst ikke være en Eneret for det danske Sprog at blive anvendt paa disse Steder. Der kræves kun, at den vedkommende Part — her tænker man paa Sagsøgeren — kan udtrække sig i et Sprog, som Konsulen forstaar, men dette Sprog kan være et hvilket som helst andet Sprog, rimeligvis vil der her blive Tale om et hvilket som helst andet europæisk Sprog. Man vil heller ikke i alle Enkeltheder med Hensyn til Formerne kunne forlange, at de strengere processuelle Regler iagttages, allerede fordi de dømmende Konsuler sandsynligvis, eller meget mulig, ikke ere kendte med alle Finesser i den danske processuelle Lovgivning. Man maa her ganske naturligt lade sig nøje med, at det, der kan siges at være almindelig anerkendt som en naturlig Fordring til en fornøstigt ført Proces, sterkyldes ogsaa fra Konsulens Side. Kun Fordringen om Skriftlighed og Protokoltilførsel er særlig pointeret, fordi den er nødvendig, naar Appel